

PÓSA LAJOS MÁRTON GAZDA SZÉNÁJA

Szénásszekér baktat
A péceli úton,
Csak Isten vigyáz rá,
Hogy föl ne forduljon.
Tetejébe alszik
Pócsi Márton gazda:
A világ sok baja
Őt nem háborgatja.

Ragyogó napfényben
Fürdik a zöld határ,
Feje fölött dalol
A szántóka madár.
Gólyahír bólogat
Jobbról-balról rája:
Se nem lát, se nem hall:
Rendben a szénája.

Útszéli topolyán
Varjúmadár károg:
„Kár hortyogni, Márton,
Jönnek a huszárok!
Nem lehet bekötni
A huszárló száját:
Az ember szénáját
Bizony megdézsmálják!”

Márton gazda pedig
Csak a kását fújja:
Károghat a varjú:
Alszik, mint a bunda.
Álmában ott van már
A pesti vásáron:
Kapós a takarmány,
Eladja jó áron.

Épp akkor terem ott
Egy csapat huszárság:
Paripájuk száját
Hiába húzgálják.
A szénába sorra
Beleharapdálnak:
Egyre kisebb-kisebb
Ágya a gazdának.

Mind harap belőle,
Húzza, ráncigálja,
Egy egész regiment
Minden paripája.
Egyre lejjebb süpped
Pócsi Márton gazda.
Jaj, hogy föl nem ébred,
Hogy megigazgassa!

Útszéli topolyán
Varjú megint károg:
„Talpra, Márton, talpra,
Mennek a huszárok!
Harsog a trombita,
Leng-lobog a zászló...
Viszi a szénádat
Az a sok huszárló!”

Fölocsúdik lassan
Pócsi Márton gazda,
Nem tudja: mi történt,
Úgy néz, mint a bamba.
Hát egyszer egy huszár
Vágtat, ím, eléje,
Módos a tartása,
Ékes a beszéde:

„Adj’ Isten, gazduram,
Szerencsés jónapot!
A teremburáját,
De jól aludhatott!
Nagyon megdézsmáltuk,
Míg aludt, a szénáját:
Nem lehet bekötni
A huszárló száját!

Vitéz ezredes úr
Köszönti szépen:
Egy bugyellárist küld
Kárpótlás fejében.
Piros bugyelláris
Bankóval béelve,
Kék hasú bankótól
Kivirít a kedve!”

Gazduram hallgatja,
Akárcsak a papot,
Tisztességtudóan
Tartja a kalapot:
„Hát bizony megesett,
Hogy elszenderedtem:
Bankóval álmodtam,
Bankóval ébredtem.

Adjon az Úristen
Ezer annyit érte!
Jöjjenek máskor is
Erre a vidékre!
Szép vidék ez nagyon:
Egrecérozhatnak.
Jobb helye sehol nincs
A huszárlovaknak!”

1909/13.